

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Tajemství vévody Dunstana

ANN LETHBRIDGEOVÁ

TAJEMSTVÍ VÉVODY
DUNSTANA

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z březnových pranostik říká: panská láska, ženská chuť a březnové počasí nejsou stálé. A v mnohém je to pravda. Březen byl pro staré Slované a Římany prvním měsícem v roce, jarní rovnodennost symbolizovala nový život, kdy příroda i živočichové se probouzejí ze zimního spánku.

V novodobé společnosti je březen považován za měsíc knihy a od roku 2009 také za měsíc čtenářů. A četba je pro tento jarní měsíc skutečně tou nejlepší činností. Vždyť jiná pranostika říká: březen, za kamna vlezem.

A cože jsem pro Vás na tento měsíc připravil? S Ann Lethbridgeovou jste se v Historické romanci setkala již čtyřikrát. Tentokrát pro Vás napsala příběh Tajemství vévody Dunstana. A druhá březnová knížka z této edice je od již známé Amandy McCabeové a je třetím – závěrečným – příběhem z minisérie Debutantky v Paříži. Tentokrát ji nazvala Pařížské námluvy.

Takže i když se možná za okny všichni čerti žení a sluníčko má ještě „krátké ruce“, nachystejte si „harlekýnky“ a přečkejte ten nečas někde v teplíčku za kamny.

*S láskou
Váš Harlequin*

Ann Lethbridgeová

**TAJEMSTVÍ VÉVODY
DUNSTANA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets of the Marriage Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2016

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2016 by Michèle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5413-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5414-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5415-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Takový obrázek domácího štěstí by měl Alistaira, vévodu z rodu Dunstanů, okamžitě zahnat do toho nejbzdálenějšího klubu na sklenku brandy. Místo toho stál dál v přítmí předpokoje salonku své ženy, pozoroval ji při vyšívání a chtěl... víc. V hrudi ho píchlo směsicí velmi známého – a zcela nevhodného – pocitu chtíce a touhy po něčem, co ani nedokázal pojmenovat, ačkoli by vlastně neměl toužit po *ničem*.

Rty mu zkřivil trpký úšklebek. Julie byla první ženou, po které v posledních letech zatoužil, a nemohl ji mít. Protože byla jeho manželkou.

Na co kčertu myslel, když ji žádal o ruku? Během uplynulých dvou týdnů si tu otázku položil snad stokrát. Nepotřeboval manželku. *Nechtěl* žádnou. Proč se připoutat k jedné ženě, když jich měl na výběr celé přehršle, od princezny až po děvečku, všechny připravené vklouznout mu do postele? Mizernější nápad dostat opravdu nemohl.

A že měl už celou řadu mizerných nápadů.

Ve skutečnosti to bylo tak, že oné noci, kdy ji potkal, zkrátka *nemyslel*. Přinejmenším určitě ne *hlavou*. Pohled na Dunstanovy rubíny na jejím nahém těle mu po okázalé pitce, po níž následovala vášnivá noc, vtiskl na rty slova, která by ho s jasnou myslí ani

nenapadla, natož aby je vyslovil nahlas. A hrdost mu nedovolila, aby vzal své slovo zpět.

Dunstan totiž *nikdy* své slovo nebral zpět a než otevřel ústa, měl si vzpomenout na přísahu, kterou složil před mnoha lety, a již se zavázal napravit staré křivdy. Což sňatek přímo vylučovalo. A přece je teď tam, kde je. Ženatý.

Prodléval v přítmí, místo aby okamžitě odešel. Takhle soustředěná, se skloněnou hlavou a pohledem upřeným na vyšívání, by byla Julie dokonalou modelkou pro portrét. Z místa, kde stál, měl Dunstan skvělý výhled na její drobný, rovný nos, vysoké, inteligentní čelo a svůdnou křivku šíje zvedající se ze světlemodré toalety z nejjemnějšího hedvábí. Toalety, pod níž se skrývalo tělo, jehož vůni a záhyby důvěrně znal.

Na to nesmí myslet. Podivná touha mu sevřela srdce. Jaké by bylo, nechat se hýčkat náklonností nějaké ženy?

Náklonností.

Alistair se ušklíbl. U žádné ze svých milenek nic takového nepoznal, a vlastně o to ani nestál. Muži, kteří toužili po náklonnosti žen, byli slaboši neustále tahaní za nos, případně za jiné části těla. Stačilo si vzpomenout na otce a macechu, aby v tom měl jasno.

Po smrti Alistairovy matky se stal předchozí vévoda Dunstan otrokem své druhé ženy Isobel. S mladším nevlastním bratrem strávil Alistair jen několik prvních let, než ho otec poslal na žádost své choti do internátní školy, protože ho nemohla vystát. Vlastního milovaného syna si však podržela u sebe.

Zpočátku, když ještě doufal, že mu to otevře cestu domů, se ze všech sil snažil mít ve škole skvělé výsledky. Jak čas plynul, pochopil, že jsou to plané naděje, a tak se začal chovat přesně opačně. Plnými

doušky si užíval všech rozkoší, které bohatým mladíkům univerzitní život nabízel. Dokud ho nevyloučili.

Když se pak vrátil domů, měl takovou radost, že se snažil být zdvořilý dokonce i k nevlastní matce. Nebylo to k ničemu. Do měsíce se ocitl na lodi do Francie ve společnosti nudného stárnoucího duchovního, který mu měl být průvodcem a vychovatelem. Otec totiž dospěl k závěru, že mír uzavřený v Amiens skýtá pro jeho prvorozeného syna skvělou příležitost vydat se do světa na zkušenou.

Háček byl v tom, že řečený mír skončil o pouhých šest měsíců později, v době, kdy Alistair pobýval v Itálii. Měl co dělat, aby ho Napoleonovi vojáci nezajali.

Když se mu podařilo vrátit se do Anglie, byl už vévoda Dunstan mrtvý – a hříchy z mládí začaly jeho dědice pronásledovat způsobem, o jakém se mu ani nesnilo.

A teď se k tomu všemu, jako nějaký měkkosrdcátý hlupák, oženil s Julií. Měl jí dát potřebné peníze a poslat ji pryč, ne se s ní ženit. Kdyby měl v sobě aspoň špetku cti, ani ve snu by ho nenapadlo, aby na ni přihazoval v aukci, natož aby se s ní později skutečně miloval.

Že není obyčejnou kurtizánou, poznal na první pohled. Byl si tím dokonale jistý tou částí své duše, o které byl až do té chvíle přesvědčený, že se mu ji podařilo úplně zničit. Nebyla ničím víc než pouhým stínem duše počestného džentlmena, kterým kdysi býval. Během let, kdy jí neodpíral nic s výjimkou založení rodiny, ji velmi zdařile potlačoval.

Rodina. Netoužil po ní, dokonce si ji ani nezasloužil.

Jenže právě onen kousek duše, podivně uchvácený krásou Juliina těla ozdobeného rubíny, Alistaira přiměl, aby vyslovil ta slova.

Vezmi si mě.

Ještě teď mu zněly v uších. Jaké bláznovství...

Kčertu se vším! Když svůj původní úmysl vypsát jí šek nahradil počestnou nabídkou sňatku, nemohl se vymluvit ani na přemíru laskavosti. Jediným důvodem, na jehož vrub mohl připsat tento konkrétní projev své malomyslnosti, byla totiž touha jednou provždy vykázat nevlastní matce místo, kam patří. Vnutit jí postavení vévodkyně vdovy, místo aby dál oslňovala společnost jako hlava rodu Dunstanů.

Sňatek s Julií mu tak poskytl alespoň to potěšení, že si mohl představovat Isobelin vztek a strach při představě, že její vlastní milovaný syn Luke ztratí veškerá dědická práva hned, jak z Alistairova manželství vzejde mužský potomek.

Pomsta však nakonec nebyla ani zdaleka tak sladká, jak si představoval. Julie byla příliš milá a laskavá, než aby si zasloužila toto chladné manželství nako. Nebo se tak alespoň dosud jevila, ačkoli Alistair věděl, že ženám se v tomto ohledu nedá věřit. Život ho tomu naučil velmi krutým způsobem.

Zatím ho ale těšilo trápit nevlastní matku podobnými představami, přestože věděl, že z jeho manželství nikdy žádné děti nevzejdou.

On už totiž syna má.

Netrpělivě si povzdechl. Měl by se sebrat a jít.

Julie zvedla hlavu a zadívala se ke dveřím. „Jasnosti?“

Alistair při zvuku svého titulu stiskl zuby. Začala ho takto oslovovat den po jejich svatebním plese, hned po setkání se členy společenské smetánky, která se přišla seznámit s novou vévodkyní. Byl si jistý, že žádná z dam ji nezapomněla oblažit nějakou pikantní historkou z jeho neblahé minulosti, což, spolu s jeho upjatým chováním k ní, ji jistě přivedlo k pochopení, jak bude jejich manželství vypadat.

Když jí neodpověděl, vrátila se s lehkým potřesením hlavy k vyšívání. Zřejmě si myslela, že se spletla. Teď měl skvělou příležitost vzdát se a zamířit do klubu, jenže co by to znamenalo? Že je zbabělec, který se bojí stanout tváří v tvář ženě? Natož vlastní manželce?

Rázně vešel do salonku.

Vzhlédla k němu s váhavým úsměvem, jenž byl navzdory stínům v jejích očích krásný a radostný. Měla nádherné rty, plné a smyslné. Přímo člověka vybízely, aby je políbil. Byly stejně hříšně svůdné jako zbytek jejího těla s těmi měkkými křivkami a mocí připravit ho o rozum. Pokožku měla hebkou jako hedvábí, paže i nohy dlouhé a štíhlé. Potlačil chuť zaklít.

„Dobrý večer, Jasnosti,“ pozdravila ho klidným, chladným hlasem, v němž se skrývala smyslnost stejně rafinovaně jako ve zbytku její bytosti. Vždy, když ten hlas slyšel, vzpomněl si na vášeň jejich společné noci. Jako by ho k ní táhla nějaká neviditelná síla.

Nepatrně se pootočil, aby si nevšimla, jaké choutky v něm probouzí, a loktem se opřel o opěradlo křesla stojícího proti tomu, v němž seděla.

„Dobrý večer, madam.“ Sevřel rty a pohledem zalétl k látce s výšivkou květin a ptáků v jejím klíně. „Jste přímo zosobněním domácí pohody, drahá. Vždy mě překvapovalo, jaké divy dokážou dámy tvořit vlastními prsty.“ *Když by jimi mohly dělat mnohem zajímavější věci než vyšívat.*

Zatraceně, copak v její přítomnosti opravdu nedokáže myslet na nic jiného než na necudnosti?

Musela si všimnout stínu rozmrzelosti v jeho hlase, protože práci ihned odložila. „Omlouvám se. Vadí vám to?“

Do jejího tónu se den po dni vkrádala čím dál

chladnější důstojnost. Přesně, jak plánoval. Tak proč cítí ten nesmyslný záchvěv zklamání?

V mládeneckém životě si vždy liboval. Miloval svobodu přicházet a odcházet, jak se mu zachtělo a byl rád, že se vzhledem k rodinným okolnostem může ve společnosti ukazovat jen velmi zřídka. Zkušenosti ho naučili, že ve vztazích mezi lidmi jde buď o peníze, nebo o to, jak někomu co nejefektivněji vrazit nůž do zad. Věděl o tom ostatně své – jeho nevlastní matka ještě teď krvácela ze ztráty postavení vévodkyně.

Julie si ho prohlédla od hlavy k patě. „Vidím, že se chystáte ven. Přeji vám příjemnou zábavu.“ Natáhla se po vyšívání.

Zařal zuby, přestože se ho na nic nezeptala. Velmi rychle pochopila, že výslechy nesnáší. A přece ho nedostatek zájmu z její strany podivně zraňoval. „Jdu do klubu, mám schůzku s přáteli.“ Proč jí to vysvětluje, když nemá nejmenší důvod se domnívat, že ji to zajímá?

Přesto se uvolnila. Trochu. Bezpochyby si myslela, že jde za milenkou.

Zatraceně. Zapomněl poslat Lavínii vzkaz s laskavým *adieu*. Další drobnost, která unikla jeho pozornosti. Musí říct Lewisovi, svému sekretáři, aby se o to hned ráno postaral.

Naposled byl s Lavínií několik dní před svatbou, jistě už sama ví, že je mezi nimi konec. Nudila ho už dávno. Možná i to byl důvod, proč vzal Julii z nevěstince.

„Uvědomím služebnictvo, že tu nebudete na večeri,“ poznamenala klidně.

Vždy tak smířená. Vždy způsobná. Na Alistaira to však mělo přesně opačný dopad, než by mít mělo – toužil v ní znovu probudit vášně, o níž věděl, že dřímá pod jejím zdánlivě upjatým zevnějškem.

Vzhledem k jeho slibu to však byla touha, již se nikdy nehodlal poddat.

„Už jsem to řekl Jacksonovi.“ To by jeho komorník. Tváří jí přelétl stín a nepatrně stiskla rty, ale Alistair se rozhodl, že si onoho náznaku nelibosti nebude všímat. „Co budete dělat vy, zatímco se budu bavit?“

Julie se zadívala na vyšívání, a pak k němu opět vzhlédla. Zvedla bradu o malinko výš. „Zřejmě si najdu nějakou knihu. V knihovně je jich ještě několik, které jsem nečetla.“

Pravděpodobně celé stovky. Kdyby byl Alistair dobrým manželem, vodil by ji po plesech a divadlech. Představoval by ji lidem ze svých společenských kruhů.

Pouhé pomyšlení na nesplněné manželské povinnosti v něm vyvolávaly chuť zařvat. Ne na ni, spíš na život. Nebo na krutost osudu. Koneckonců, nebyla to její vina, že skončili jako manželé – ta ležela výhradně na jeho bedrech. Jestli jí chce uchránit dalšího trápení, musí se od ní držet co nejdál.

Protože pokaždé, když jí byl nablízku, když vdechoval vůni jejího jasmínového parfému a dotýkal se hedvábně jemné pokožky, představovala pro něj příliš velké pokušení.

„Tak tedy příjemný večer,“ uklonil se a odešel.

Julie se zamračila na výšivku lilií, kterou právě dokončovala. Proč si ji Dunstan bral, jestli se mu protiví? Kdyby jejich jediná společná noc nebyla tak příjemně smyslná, tolik odlišná od všech, které kdy prožila se svým prvním manželem, zřejmě by jeho nabídku k sňatku odmítla.

Utrpení, kterým si prošla během osmi let manželových krutostí, když pochopil, že mu nikdy nedá

dědice, po němž tak zoufale toužil, ji dovedlo k přesvědčení, že se už nikdy nevdá. Navíc ve chvíli, kdy ji Alistair žádal o ruku, působil spíš jako tonoucí, který se chytá posledního stébla – jeho nabídka zkrátka určitě neměla nic společného s nehynoucí láskou. Julie chápala, že jejich manželství je čistě formální, podivný projev laskavosti z Alistairovy strany, a přece se nemohla zbavit pocitu, že by mezi nimi mohlo vládnout něco víc než jen chladná zdvořilost.

Pokud mohla soudit z jejich milování, byla pro něj stejně přitažlivá jako on pro ni, a přestože neměla s čím srovnávat, měla za to, že je velmi dovedným milencem. Přesně, jak se o něm povídalo...

Milování s Alistairem bylo zkrátka nádherné od počátku až do konce.

Od prvního dne po jejich sňatku se ze všech sil snažila, aby byla přesně takovou ženou, jakou by si přál – opravdovou vévodkyní, ničím méně. Nezdálo se však, že by si svým úsilím vysloužila jeho uznání.

Srdce jí pokleslo. Vidina dalšího bezútešného manželství se nad ní vznášela jako Damoklův meč. Otrásla se při vzpomínce na hněv prvního manžela, který se objevoval s hrůznou pravidelností každý měsíc, když znovu a znovu zjišťoval, že mu nedá vytouženého dědice. Na spršky ran, které se na ni pokaždé snesly.

Rychle ty vzpomínky zaplašila.

Vévoda nebyl ani vzdáleně tak zlý. Od prvního dne se k ní však choval zdrženlivě a přísně zdvořile. *Chladně.* Ubírá se snad i toto její manželství stejným směrem, jako to první?

Musím něco udělat.

Bez váhání vyskočila a spěchala za manželem. Zastihla ho v hale, kde mu sloužící pomáhal do kabátu. „Jasnosti?“ zazněl její hlas ztichlým prostranstvím

a odrazil se od naleštěných dubových obkladů stěn a mramorové podlahy. Vévodské sídlo připomínalo spíš palác než domov. Studené místo plné formalit.

Všimla si, jak mu ztuhla ramena, když se k ní pomalu obracel. Rty měl sevřené do tenké linky, takže chvíli vypadal skoro krutě. Ďábel v andělské podobě.

A přece se jí pokaždé, když ho spatřila, rozbušilo srdce.

Tázavě pozvedl jedno světlé obočí a v šedých očích se mu zatřpytilo světlo z křišťálového lustru osvětlujícího schodiště. Zrychlil se jí dech. Tento velkolepý muž byl jejím manželem.

Sloužící se neslyšně uklidil na své místo u dveří.

Jemu podobných lidí byl dům plný, a právě to uvádělo Julii do rozpaků pokaždé, když se měla na manžela s něčím obrátit. Děsila ji představa, že ze sebe udělá hlupáka – beztak si ji už jistě dobírají pro její neschopnost vést tak obrovskou domácnost. Díkybohu, že ani jeden z nich nemá tušení, *kde* ji vlastně jejich pán našel – pravděpodobně by do jednoho podali výpověď.

„Přemýšlela jsem, jestli bychom si nemohli promluvit, Jasnosti,“ vypravila ze sebe s jistými obtížemi.

„Pokud si myslíte, že je to třeba,“ opáčil vévoda se zcela zjevným nezájmem. Netrpělivě. Znuděně.

„Soukromě?“ zašeptala a pohlédla na sloužícího u dveří.

Podrážděně si povzdechl, mávl na své muže a následoval Julii zpět do salonku, kde za sebou zavřel dveře.

Sevřela ruce a cítila, jak z ní tváří v tvář tomu ledovému pohledu vyprchává odvaha. Stál před ní jako socha Davida, stejně chladný jako kámen, z něhož ji vídala vytesanou.

Když si všiml jejího váhání, zpozorněl. „Stalo se něco?“

Rychle se nadechla. „Jestli jsem vás něčím urazila, chtěla bych, abyste mi to řekl.“ Sevřela ruce v záhybech šatů v pěst.

Znělo to tak nesměle, tak slabošsky! Její první manžel považoval pouhou její přítomnost za útočnou. Po nějaké době se na něj bála promluvit dřív, než on promluvil na ni. Jak se má ale jinak dozvědět, čím vévodu zklamala?

Na zlomek vteřiny se Alistair zatvářil překvapeně, ale vzápětí se ovládl. „Jste na omylu, madam. Nejsem ani v nejmenším uražený.“

Kdyby se toho odvážila, zaskřípala by z nedostatku jeho zájmu zuby. „Nemůžeme být alespoň přátelé?“ vyhrkla.

Trhl sebou. „Jste má manželka.“

Copak vévodové se s manželkami přátelit nesmí? A proč se tváří tak pochmurně? Sevřela opěradlo nejbližší stojící židle. Měla co dělat, aby se k němu nerozběhla a nezačala mu bušit pěstmi do svalnatého hrudníku. Jak se má člověk zeptat, proč ho jeho partner nenavštěvuje v ložnici tak, aby ze sebe neudělal úplného hlupáka?

Jenže – není jím nakonec? Vždyť si ji vydražil v nevěstinci, když před ním stála skoro nahá na pódiu. Při té vzpomínce se jí sevřel žaludek. Po něčem takovém si žena jen těžko zachová důstojnost a úctu. Zřejmě ji té noci viděli i další muži z jeho kruhů, přestože, pokud věděla, ji zatím nikdo nepoznal – měla tehdy na tváři masku. Polil ji stud.

Jenže když ji Dunstan žádal o ruku, tohle všechno věděl. Přesto jí pohrdá? Cítila, jak se jí zmocňuje hněv. „Proč se mnou netrávíte noci?“

Tak. A je to venku. Prozradila mu, jaká touha

ji sužuje. Znehybněl, ale na malou chvíli zahlédla v jeho tváři něco, co se nebezpečně podobalo hněvu.

„Nijak zvlášť netoužím posadit si za krk malé neposedy,“ opáčil po chvíli.

Julie sebou trhla. To zabořilo. Má mu prozradit, že je nepravděpodobné, že ho kdy obdaří dětmi, nebo se má dál schovávat za to, co zbylo z její důstojnosti? A nepatrnou jiskřičku naděje?

Co když teď Alistair svého rytířského chování lituje a pohrdá jí natolik, že nechce, aby její dítě zdědilo vévodský titul? Ať už ji to pomyšlení bolelo jakkoli silně, bylo nezbytné podívat se pravdě do očí. Vévoda byl hrdý muž. Hrdý na své jméno i titul. Podívala se mu do očí a nepatrně pozvedla bradu o kousek výš.

Když mu neodpověděla, sevřely se Alistairovy rty do tenké linky. „Je ještě něco, o čem jste se mnou chtěla mluvit?“

Zasažená tou chladnou otázkou sklopila oči a zavrtěla hlavou. „Nic.“

„Pak mě prosím omluvte, mám zpoždění.“ Na vteřinu zaváhal, pak se ale obrátil a byl pryč.

Omluvit ho? Kdyby to bylo na ní, vyhodila by ho z okna! A také se jí chtělo plakat. Sevřela opěradlo křesla tak silně, až jí zbělely klouby na rukou.

Nakonec se zhluboka nadechla. Potřebuje myslet hlavou, ne se nechat obluzovat touhami srdce. Není přece hloupá. Té noci, kdy se spolu milovali, mezi nimi *něco* vzplanulo. Něco žhavého, co bylo hlavním důvodem, proč si ho vzala. Tehdy totiž doufala, že přitažlivost, kterou *oba* cítili, povede časem k něčemu hlubšímu.

Nehodlala se té naděje vzdát. Ne bez boje. Jedno příšerné manželství už zažila, neměla v úmyslu prožívat další. Nedovolí tomu muži, aby zabil, co zbylo z její duše.

Chtěla skutečné manželství a, dá-li Bůh, také skutečnou rodinu. Vždyť nežádá zas tak moc. Buď najde způsob, jak oživit vášeň, která mezi nimi už jednou vzplanula, nebo... Inu, jednoduše *musí*. *Musí* existovat něco, co se dá udělat, aby ten plamen znovu zahorel.

Následujícího rána se Alistair zastavil ve dveřích do jídelny tak prudce, jako by narazil do zdi. Uvnitř byla Julie. Jeho manželka ještě nikdy nebyla vzhůru tak brzy, ani nevypadala tak rozkošně. Stála u stolu v tmavě modrých jezdeckých šatech a nakládala si snídani. Když se k němu obrátila, aby ho pozdravila, usadil se jí na rtech uličnický úsměv.

„Dobré ráno, Jasnosti.“ Naložila si na talíř ještě trochu míchaných vajec.

Ke všem čertům, pomyslel si Alistair. nenáviděl, když si s někým musel povídat dřív, než si vypil první šálek čaje. To si ta vejce nemohla nechat odnést do pokoje, jako to obvykle dělávají všechny počestné dámy ze společnosti? Ačkoli, když tak nad tím uvažoval, *žádná* z žen, s nimiž kdy trávil ráno, nebyla počestná. To by s nimi nebyl.

„Dobré ráno,“ odvětil. Nebo to měl alespoň v úmyslu. Místo slov z něj však vyšlo jen jakési zavrčení.

Posadila se ke stolu na židli, která sousedila s jeho obvyklým místem. Alistair zamířil k občerstvovacímu stolku, naložil si, jako obvykle, vejce se slaninou a posadil se ke stolu. Zahleděl se na noviny, které měl složené tak, aby si mohl jako první přečíst nadpisy článků, a v duchu ještě jednou zaklel. Dnes ne. Žádný slušně vychovaný muž si u snídaně nečte noviny, když má ženskou společnost. Tak zásadní pravidlo etikety si pamatuje dokonce i on. Zlatá Digger, jeho guvernánka. Byla by na něj pyšná.

Možná.

„Čaj?“ zeptala se Julie.

Dával přednost tomu, když si ho mohl nalít sám.

„Děkuji.“

Nalila dva šálky, do jednoho z nich přidala cukr a smetanu a podala mu ho. Opatrně se napil. Výtečné. Tekutina chutnala přesně tak, jak to měl rád. Jak to Julie ví? Alistair cítil, jak se jeho špatná nálada s každým dalším douškem rozplývá.

„Vidím, že se chystáte na vyjížďku.“

Cha! Celá věta, a k tomu dokonale zdvořilá!

„Ano. Váš štolba, pan Litton, mi začátkem týdne ukázal rozkošnou klisnu Bellu a vzhledem k tomu, že je tak nádherné ráno, mě napadlo, že bych ji mohla vzít na krátkou vyjížďku.“

Nevěděl, že ráda jezdí. Měl se jí na to zeptat. „Hm.“

„Mé plány se vám nezamlouvají?“

Zatracená ženská, jak se opovažuje klást mu otázky? Znovu se napil čaje. Z nějakého pomateného důvodu se mu to ráno začalo zdát příjemnější než ve chvíli, kdy se probudil.

„Pojeďu s vámi,“ zabručel. „Je to vždy první věc, kterou ráno dělám.“ Což pravděpodobně velmi dobře ví. „Nevidím důvod, proč bychom měli jet odděleně.“

Až na jeden, totiž že si až donedávna o mužích, kteří si tak brzy ráno vyjíždějí se ženami, nemyslel nic lichotivého. Musí to být strašná nuda. Na druhou stranu, má jisté povinnosti. V první řadě zjistit, jaké jsou manželčiny jezdecké schopnosti a zda si s Bellou skutečně poradí. Postarat se, aby byla v bezpečí. Štolbu jistě nenapadne, aby na něco takového dohlédl.

Zvědavě se na něj zadívala, pak se napila ze svého šálku a nespokojeně sraštila obočí.

„Čaj vám nechutná?“ zajímal se k jejímu překvapení Alistair.

„Oolong není můj oblíbený.“

„Vzkažte to do kuchyně.“

„To udělám.“ Odložila šálek a zadívala se na manželův nedotčený talíř. „Budu připravená za řekněme... půl hodiny.“ S ním, nebo bez něj, dalo by se dodat. Po této poznámce dojedla zbytek snídaně a opustila jídelnu.

Zatímco se bezmyšlenkovitě prohraboval snídaní, přelétl Alistair nadpisy nejdůležitějších politických článků a zjistil, že do přístavu vplula loď, na níž měl obchodní zájmy. Pak zamířil ke stájím.

Našel tam Littona, který už stihl osedlat oba koně. Po Její Jasnosti zatím nebylo ani vidu ani slechu. Do dohodnutého času zbývalo ještě několik minut a Alistair doufal, že ho nenechá čekat dlouho.

Pečlivě zkontroloval Bellu, než se začal věnovat vlastnímu hřebci. Ne, že by očekával, že by jeho štolba odvedl jinou než excelentní práci.

„Její Jasnost vás dnes nebude potřebovat, Litton.“

Mužovo obočí vystřelilo vzhůru. „Bella nebyla venku už celé měsíce, Jasnosti. Bude na ni potřeba dohlédnout.“

To bylo *varování*. Alistair překvapeně zamrkal. Nevzpomínal si, že by od Littona někdy slyšel něco podobného. Jak se zdálo, ten chlap přidal na seznam osob, na nichž mu záleželo, další jméno. Dosud na něm figurovalo jediné – jeho vlastní.

„Postarám se o to,“ ujistil ho Alistair.

Littonův pohled zalétl kamsi za pánova záda, což Dunstana varovalo, že objekt jejich konverzace přišel na scénu. Obrátil se, aby svou manželku pozdravil.

Na hlavě měla klobouček, který byl dámskou verzí

jeho vlastního – přiměřeně vysoký s černou sítkou a jediným pavím perem jako ozdobou. Velmi stylové. Nezbyvalo mu než doufat, že jezdí stejně skvěle, jak vypadá.

Julie poplácala klisnu po šíji, zkontrolovala otěže a zkušenými pohyby zkrátila jeden třmen, než dala Alistairovi na srozuměnou, že je připravená nasednout.

Sklonil se a nastavil dlaň. Nadzvedla si sukni, takže se mu naskytl pohled na elegantně střižený jezdecký střevíc a ladně tvarovaný kotník.

Dech se mu zatajil při vzpomínce na chvíli, kdy tuto část jejího těla spatřil naposled. Na hebkost její pokožky. Jak její tělo reagovalo na sebejemnější dotek. Pocítil tlak ve slabinách a potlačil chuť zaklít.

Julie mu položila nohu do dlaně a on ji zvedl do sedla. Klisna, která až dosud stála zcela klidně, se pohnula. Alistairovi se zastavilo srdce. Natáhl se po otěžích, ale stáhl ruku zpět, když Julie bez zaváhání zvíře opět zklidnila. „Klid, moje milá, přece mě znáš,“ pohladila klisnu po krku. „V posledních dnech jsme spolu několikrát mluvily.“

Alistair polkl.

Tohle. Přesně po tomhle toužil. Po uklidňujících dotecích teplých dlaní – hladících, konejšivých, dráždivých. Možná dokonce... Okamžitě ten proud myšlenek zarazil.

V hrudi se mu zvedla vlna znechucení nad nedostatkem vlastní sebekázně. Uchopil Thorovy otěže, zatímco Julie dál hladila Bellu po krku. S vynaložením jistého úsilí získal kontrolu nad vlastním tělem a přiměl se soustředit na vyjížďku. Vévodkyně je zřejmě zkušenou jezdkyňou. Co dalšího o ní ještě neví?

A proč mu na tom vůbec záleží?

Vyhoupł se do sedla a vykročili. Alistair udržoval Thora po Bellině boku. „Pojedeme po Park Lane. Takhle brzy ráno by tam měl být klid. Držte se u mě.“

„Chopte se vedení, MacDuffe,“ usmála se Julie.

Mnohem raději by se chopil jí.

Ta slova mu v hlavě zazněla zcela nečekaně. *Zatraceně*. Bez podobných školáckých představ by se určitě obešel. I bez svůdných vzpomínek. Neklidně poposedl.

DRUHÁ KAPITOLA

Přestože Dunstana společná vyjížďka zjevně nijak zvlášť netěšila, alespoň přijal Juliin doprovod s tichou odevzdaností. Napůl totiž očekávala, že jí to úplně zakáže. První manžel jí s oblibou zakazoval vše, co by jí mohlo působit sebemenší radost. V jeho očích si totiž žádné potěšení nezasloužila.

Den byl k vyjížďce jako stvořený. Vál jemný, osvěžující větřík, takže nebylo horko, a po nebi se proháněla nadýchaná oblaka. Julie neseděla na koni už celé roky, a tak byla rozhodnutá vychutnat si každý okamžik.

„Jak se vám zamlouvá Bella?“ zeptal se vévoda a k Juliině nemalému překvapení to vypadalo, že ho její odpověď skutečně zajímá.

„Má krásné křivky. Nádherně reaguje. Dokonalá dáma.“

Měla pocit, že v odpověď zamumlal něco, co znělo jako *měl jsem na mysli toho koně*, ale to se jistě zmýlila. Nebo ne? Ohlédla se po manželovi, ale ten měl ve tváři nečitelný výraz. Ledaže by to, co zahlédla v jeho očích, byla skutečně jiskřička veselí. Že by...

„Odpusťte, ale neslyšela jsem, co jste říkal.“

Ušklíbl se. „Že jsem rád. V poslední době se moc ven nedostala.“

Je rád, že neslyšela, co říkal? Nebo že se jí zamlouvá Bella? V zájmu zachování vzácné pohody, která mezi nimi zavládla, se Julie rozhodla na nic se neptat.

Alistairův kůň Thor byl nádherný černý hřebec s bílými ponožkami na všech nohou. Vysoký kůň pro vysokého muže. Bella byla naopak na první pohled určená dámě. Které asi?

Julii píchlo u srdce při představě, kdo se na ní asi v minulosti s jejím manželem projížděl, protože byla zjevně zvyklá kráčet Thorovi po boku.

„Zůstávají Bella s Thorem ve městě pořád, nebo je berete s sebou, když jedete na venkov?“

„To záleží na tom, kam jedu.“

To se dalo čekat. Alistair měl po celé Anglii několik venkovských sídel a podle slov jeho hospodyně je každý rok objížděl s železnou pravidelností. Julie tu dobrou ženu podrobila pečlivému výslechu hned následujícího rána po svatbě, protože se domnívala, že Alistair bude od své manželky očekávat, že se mu bude starat o domácnost, hosty a přátele. Velmi brzy však pochopila, že by neuvítal, kdyby se mu pletla do mládeneckého způsobu života.

S výjimkou jejich svatebního plesu nepořádal žádné společenské zábavy a formální dění v domě se omezovalo na schůzky s jeho obchodním poradcem. Chodil také do klubu a podnikal ranní vyjíždky na koni, ale jen to poslední byla aktivita, již se mohla jako jeho manželka účastnit.

Projeli vstupní bránou do parku a hluk velkoměsta umlkl natolik, že si mohla představovat, že jsou na klidném venkově. Julie se zhluboka nadechla.

„Nádherné ráno.“

Svraštil obočí a pohlédl na stromy a stezku před nimi, jako by si jich všiml poprvé v životě. „Hm.“

„Souhlasím,“ prohlásila Julie.

Překvapeně zvedl obočí a podezřívavě přimhouřil oči.

„Souhlasím s vámi, že je krásný den, neobvykle slunečný a svěží, takže je o to horší, že tu není dost místa, abychom mohli nechat koně jaksepatří proběhnout,“ vysvětlila mu Julie vesele.

Způsob, jakým na ni vytřeštil oči, ji upozornil, že se dopustila až nemístně sarkastické poznámky. To bylo něco, co si s předchozím manželem dovolila jen jednou – stačilo pár silných ran a podobně nevhodného vtípkování ji spolehlivě zbavil. Jak se zdá, začala na jeho lekce zapomínat.

Měla toho rána v úmyslu pokusit se poznat Alistaira lépe a sblížit se s ním, a svými neuváženými slovy si v tom možná právě sama zabránila. Věděla, že muži obvykle nemají rádi, když je ženy škádlí pro jejich slabosti, a tou Dunstanovou byla zoufalá neochota vést uvolněnou společenskou konverzaci. Nebo, přesněji řečeno, *tato* z jeho slabostí jí dělala největší starosti.

Rozhodla se předstírat, že se nic nestalo a ani na chvíli nespustila oči ze stezky před sebou.

Bella pohodila hlavou, jako by od své velitelky žádala svolení k něčemu rychlejšímu, než je obyčejný krok. Kousek před nimi klusali dva jezdcí a Julie raději zařála zuby, aby si zabránila zeptat se Dunstana, zda nemohou zrychlit také.

„Tak zkusíme, jak jí půjde klus, co vy na to?“ navrhl Alistair, jako by jí četl myšlenky.

Překvapeně na něj pohlédla a byla si jistá, že mu v koutcích rtů zacukalo, jako by se snažil se neusmát. Její škádlení ho možná nakonec přece jen nepopudilo. Možná mu to dokonce prospěje.

Oba zrychlili do klusu a Julie přímo cítila, jak ji Alistair zkoumavě pozoruje. Potěšilo ji to. Jela na

Belle poprvé a uklidňovalo ji, že chce vědět, jak zdatnou je jezdkyňu.

Thor přešel do lehkého cvalu, a i Bella ochotně zareagovala na Juliino pobídnutí. Na konci okruhu se zastavili a Alistair se po Julii ohlédl. V očích měl výraz, který nedokázala rozluštit.

„Máte dobrý posed.“

Poklona?? Julii poskočilo srdce radostí. Pozvedla obočí.

„*To* už jste ale věděl.“ Vzápětí ji zamrazilo. Ta nečudná poznámka jí uklouzla dřív, než si stihla uvědomit, *co* vlastně říká.

Alistair na ni překvapeně pohlédl. A pak, stejně náhle, jako obvykle přichází letní bouřky, se zasmál a šedé oči se mu zatřpytily. „Dáme si závod zpět?“

Srdce se jí zastavilo při pohledu na svůdnou křivku jeho rtů. Pamatovala si pocit, který se v ní probouzel, když ty rty líbala. A pak se vzali a Dunstan se skryl za vysokou, nepřekonatelnou zeď. Z nějakého bláznivého důvodu měla chuť políbit ho znovu. Hned teď. Vskutku nevhodné.

A přestože bylo pro sezdané páry nepřípustné, aby veřejně projevily byť jen náznak vzájemné náklonnosti, byla Julie rozhodnutá Alistairovu nabídku závodu přijmout.

„Proč ne?“ obrátila Bellu. „Jeď,“ pobídla ji a klisna bez zaváhání poslechla.

Julie ji nechala, aby běžela vlastním tempem a naslouchala dusotu kopyt hřebce za svými zády. Doháněl je. Zakrátko už jeli bok po boku.

Julie se odvážila ohlédnout na manžela. Ve tváři měl odhodlaný výraz, ale i úsměv čiré radosti, který u něj viděla jen jednou – v ložnici nevěstince osvětlené plamínky svíček.

Jako by vycítil její pohled, podíval se na ni a usmál se. Pak ji předběhl, aby o chvíli později zpomalil.

Dojela k němu. „Děkuji.“

Tázavě pozvedl obočí.

„Že jste mě nenechal vyhrát. Thorovi by to neudělalo dobře.“

Hřebec oddechoval a hrabal kopytem. Zjevně byl na sebe patřičně hrdý. Alistair se na Julii široce usmál. „Nezávodil jsem už... vlastně ani nevím, kdy naposled,“ zavrtěl hlavou.

„Ani já ne,“ přisvědčila Julie.

Rozhlédl se kolem. „Měli bychom...“ Náhle se zamračil. „Zatraceně,“ zamručel.

Julie sledovala směr jeho pohledu a spatřila dva muže přijíždějící po pěšině. „Někdo, koho znáte?“ zeptala se a přidržela Bellu, aby stála klidně.

„Možná.“

Opět ten chladný, upjatý tón. Zeď mezi nimi byla zpět. Možná ho popudilo, že je někdo přistihl ve chvíli nevázané radosti, přestože se nedopustili ničeho skandálního. Nebo se mu nelíbila představa, že ji bude muset představit svým známým.

Po zádech jí přeběhl mráz. Jsou snad jedněmi z těch, kteří byli v nevěstinci, když se tak nemravně prodávala?

Zvedla bradu a nasadila škádlivý úsměv. „Tryskem na opačnou stranu?“

Rty se mu opět roztáhly v náznak úsměvu. „Teď by to už bylo vskutku nezdvořilé.“

Cítila, jak se jí žilami rozlévá naděje. Že by se propast mezi nimi zmenšovala a Dunstanovy ochranné valy patřily okolnímu světu, a ne jí? „Záleží na tom?“ opáčila. „Vzhledem k tomu, že jsme vévodský pár?“

V očích mu pobaveně zajiskřilo. „No tak, madam. Chovejte se slušně.“